

A 3582 d

3410

Saususind.

IV.

Suuletanud

J. Ceppik.

Wiljandis,

Trükitud A. Peeri kirjadega 1899.

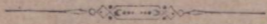
20-3410

Saususind.

IV.

Euuletanud

J. Peppik.

Wiljandis,

Trükitud A. Peepi kirjadega
1899.

Смилуна

VI

Дозволено Цензурою. — Юрьевъ, 5. Октября 1898 г.

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiiviraamatukogu

25298

Laulu wõim.

Kui elus küllust, ilu
Mul osaks merel, maal,
Ja fiiski waitne wilu
Mind koormab koidu a'al:

Siis kiirelt külma ilma
Laul rinnast sulatab,
Ja kuiwaks pühib filma —
Waim taewa ulatab.

Laul wirgutab mind waewas,
Et paha põlgan ma,
Ja inglid laulwad taewas —
Laul mõjul määrata.

Oh tere sa!

Oh tere sa, mu isamaa!
Sind leidnud mina uuest'!
Nüüd tahan ma sull' elada,
End rõõmušta su suwest.

Sui linnu hääl su kingu pääl
Nii imeline ilus,
Ja kosutaw ja kaswataw
Dn õht' su puude wilus.

Mu emakeel siin sinu teel
Kui paradiisi kõla,
Ja sinu õht' ja lille leht
Mul' makswad mure wõla.

Dh tere sa, mu isamaa!
Mul pisar oli laugel,
Kui üksinda kord kõndsin ma
Su armust, ilust kaugel.

Nüüd lõpuud piin su piinal siin,
Ma rõõmus olen ala,
See eest mu rind, maa, tänab sind,
Nüüd ikka lausa, sala.

Gestimaa.

Gestimaa,
Sme ilus oled sa!
Ei ma leia sõnu
Kiites sinu mõnu.

Õestimaa,
Üli rikas oled sa!
Leiba helde käega
Murrad mulle wäega.

Õestimaa,
Kuis mull' armas oled sa!
Ma ka mure ajal
Rõõmsast' käin su rajal.

Õestimaa,
Sind ma kiidan lauluga,
Kuni wiimsel tunnil
Suigun surma sunnil.

Üht lahkset laulu laulan ma.

Üht lahkset laulu laulan ma
Sull', kuldakallis kodumaa,
Kui haljendab su hiie mets
Ja murumaa ja mäta ots;
Kui laulab lehtes laululind
Ja rõõmus tuisub iga rind.

Üht lahkset laulu laulan ma
Sull', kuldakallis kodumaa,
Kui kangelst kohab tormi tuul

Ja lahket lindu pole puul;
Kui mures magab wete woog
Ja jää sees tardub pilliroog.

Üht lahket laulu laulan ma
Sull', kuldakallis kodumaa,
Kui kõnnin sinu oru teel
Ja sõuan sinu wabal weel;
Kui sinu õhku hingam ma
Ja wõin su taewast waadata.

Üht lahket laulu laulan ma
Sull', kuldakallis kodumaa,
Kui kõnnin mina pinna peal,
Kus kuulda pole Gesti heal,
Kus mäel ei koha Gesti hiis,
Kus tundmata on Gesti wiis.

Üht lahket laulu laulan ma
Sull', kuldakallis kodumaa,
Kui sinu neiukefi näen
Ja nende juurde seisma jäen;
Kui üks neist mulle ütleb: Ja!
Su oma tahan olla ma!

Üht lahket laulu laulan ma
Sull', kuldakallis kodumaa,
Kui film su wahwaid poegi näind,
Kes oma rahwal hääd on teind,

Ja mõtlen ma su keisri peal
Kel kosutaw on käsu heal.

Üht lahket laulu laulan ma
Sull', kuldakallis kodumaa,
Kui tõusen wara ülesse
Ja lähen õhtul woodisse;
Kui olen päewal omal tööl,
Kui ärkan unest pimel ööl.

Üht lahket laulu laulan ma
Sull', kuldakallis kodumaa,
Kui wõitlen sinu rahwa eest
Ja wõidan sinu waenlast meest,
Ja kuigi leinab minu rind,
Sull, siiski laulan, kodu pind.

Wabaduseeta.

Pilwed täitwad rahu=taewast
Dõl ja päewal otsata,
Kui ei pääse wangi waewast
Wabaduse walda ja.

Sinu õnn on õitsen'd ära,
Waikus westab waheta;
Kewade on kaotan'd sära,
Süda kaebab salaja.

Õhtamisi üles saadad
Snuetuse oru seest,
Walus ümberringi waatad,
Palged märjad filmaweest.

Sonid igatsuse funnil
Kiitust wabal' walgele,
Kuuma kurbtust igal tunnil
Hingad häda talwesse.

Salgi ei jaa sa rahu
Kuskil enne hingele,
Kuni läbi pilwe lahu
Priius naerab sinule.

Looja mineja päike.

Päew püüab minna maha
See sini sõrwa taha;
Weel waatab alla lahkesti
Me' pääle hädaorusse.

Ta waob nõnda ala
Ja õpetab meid sala:
Kes päewal tööd teeb, waewa näeb,
See õhtul rahus woodi läeb.

Nüüd kauge mere wette
Ja waikselt läinud pette,
Ja hommikul ta röömsaste
Meil walgust annab uueste.

Sest röömsast' käige rajal,
Hääd tehke igal ajal,
Siis läete rahus magama
Ja ärkate ka röömuga.

Õhtu õhud.

Õhtu tulnud, hiilg'wad taewast
Hõbe tähed, kuldne kuu!
Inimene hingab waewast,
Wait on liinukese suu.

Õrnad õhud sala sõudwad
Ule maa ja metsade,
Tasa sinu ümber jõudwad —
Oh, mis armas hingele!

Taewa tähte ime sära,
Paista minu palgele!
Teda koorman'd päewa kära . . .
Wii mind taewa walgele!

Öösel metsas.

1.

Haljendawa möe harjal
Sonib suwe tuule suu,
Kullahese tähte karjal
Walwab ööde wahti, kuu.

Waikselt waatan mina maha
Metsa noore murule . . .
On, kui laulaks lehte kaha
Minu hinge öödesse

2.

Noor waarik, sinu wärskes wilus
Kui armas öösel kõndida;
Su okste all siin suwe ilus
Kui paluks oja salaja.

Mu hinge woolab õnne jõgi,
Kui kuulen metsa kohama;
Mis film mul juba muina nägi,
Sest westab waike häälega.

M'ust sõuab ööde õhin üle,
Suu laulab künnilinnuga.
Oh rohiline rohu süle,
Kuis ime armas mulle sa!

Päikese tõusul.

Kuldse koidu kannul käies
Kerkib päike taewasse ;
Sinna sätendama jäies
Saadab hoole ilmasse.

Hõbehelgil laene liigub,
Dja keerleb kiireste,
Lillekese ladu liigub,
Põhnab lõbu laanele.

Sinnukesed laulwad lehtes
Uue päewa toojale ;
Wainu pind kui pärli ehtes
Ghitatud uhkeste.

Snimene, rõõmul ärka
Uue hõlmast wara nüüd ;
Selgil filmil seda märka,
Mis on iga hinge püüd !

Süda olgu full kui oja,
Mis siin särab selgeste ;
Käies läbi looduskoja
Lõhna nagu lilleke.

Paula Soojal lille rajal
Sinnu kombel kiitust sa !
Kuta piisku leina ajal,
Hõiska hellast' rõõmsaga !

Kewadel.

Et rutta, talwe tusa teal,
Käi kiirelt mööda m'ust!
Si mängi kandli keelte peal
Ma leina lugu s'ust.

Ma ootan uue rõõmu eel
Küll lehkwat lillekest,
Eh' waatan kõrge taewa teel
Mõnd' helet pilwekest.

Ja sütitawad sügawast'
Mad südant laulule,
Siis wiin ma wiisil wägewast'
Sull' kiitust, kewade.

Mil õue ruttab igamees?

Kui hõljub õhus Zuta loor
All Endla järwe suul,
Ja hele künnilinnu loor
Dn iaulmas lehepuul;

Kui kandli keeled siin ja sääl
Dn kuldselt kõlamas,
Ja muru ema aasa pääl
Dn tütreid ehtimas;

Siis püsi pole seinte sees
Ei noorel', wanale,
Waid õue ruttab igamees
See aja armule.

Märka, ärka!

Arm ja ilu õie-ajast
Mõlksid talwel meeles mul,
Müüd ma rändan mure majast
Meius metsa koidikul.

Siin on seadnud sambla süngi
Lehtwad lilled ilu waim;
Djas peawad kalad mängi,
Lustil loom ja lind ja taim.

Siin kui surma süles magaks
Kius ja kurjus, kade ka,
Headus nagu õnne jagaks
Död ja päewad püsita.

Siin kui Wanemuise käsi
Kandlel mängiks koguni;
Ei siin wäetil wõimul wäsi
Ränga tööde rõhkelgi.

Märka, mures süda, märka,
Kuis siin mõnu määrata!
Wõta kannel, märka, ärka!
Laula, hõista, helista!

Jaanipäewa laul.

Nüüd laulmas mägi, mets ja maa
Ja haljas wõsa wainuga.
All kuuluf' kannelt kõlaman
Ja linnu laulu ka.
Jaanipäew, mind jina ka
Kutsud laulma walju häälega.

Kui talwe kaisus magas maa,
Siis rõõmu pühi peeti ka,
Kuid kõle külma ja põhja tuul
Mur's oks'i õiepuul.
Jaanipäew, nüüd rahuga
Ehid ilma, oks'i õitega!

Ja Jaani-tuled tõusewad,
Kui taewa tähekesed nad.
Mäel hakatakse mängima
Ja laanes laulama.

Saariapäew, kui kallis ja
Dma lahke laulu õhtuga !

Kaks lindu.

Me' hiies pesitasid
Kaks lindu kewadel ;
Kui armust jutustasid
Nad lauldes lehtedel.

Nad lendsid läbi metsa
Mäe halja murule
Ja jälle kase otsa,
Kus pojad, pesale.

Tuul puhus tuli wilu,
Eust lindel lõppis siis ;
Nad lendsid, kus uus ilu,
Mäel kurwalt kurtis hiis.

[Sügisel.

Kuldne päike tõuseb üles
Männu metsa tula sees,
Leiab lausa leina süles
Puu ja põõsa palul ees.

Talwe tuuled käiwad kales't
Eäbi laane lehtede,
Mis nad, hulguwad nüüd hales't,
Wiinud närtfind wainule.

Oh kuis suwe soojad õhud
Olid hoopis paremad!
Waigistafid waiksed õhud,
Ghitafid heinamaad!

Talwe õhtul.

Tuul nüüd õnes waljult kohab,
Tuisune on talwe ilm;
Mis mu meeles mõte tahab,
Kui ju unine on film?

Kodus kuskil rahu sängi
Talwe teel ei leia ta.
Jätab külma tuisu mängi,
Ruttab üle mere, maa.

Suwes künnilinnu kõrwal
Rahuliste seltsis käib,
Haljendawa kalda sõrwal
Lille lõhnas mängi täib.

Kunas jõuad, kallid minu,
Tälle meie mäele,
Kus sääl laulab õitse neiu
Tänu sinu wäele?

Kaebdus.

Tihhti kurdan üksi mina,
Kuulen tuule kohinat,
Waatan taewa selget fina
Mäen pilwi rändawat.

Tuul nad ajab kaugel ära
Üle metsa, wainude,
Uga minu kaebdus, kära
Jääb mu haawas südame.

Kewadised rõõmu tujud
Täidawad maailma maa,
Uga nende kuldised kujud
Münd ei jõua trööstida.

Ragu tuulgi pilwi ajas,
Walus lähwad aastad ka
Ja siis wiimaks Kalma majas
Rahulist' jaan magada.

Suuetu.

Tõe laened lööwad lusti
Haljendawa kalda ees;
On kui tõuseks waim weel püsti
Trööstima mind silma wees.

Minu rõõm on lennan'd ära
Silja kustum'd ehaga:
Dhwrüks wöttis kalli wara
Wete ema armuta.

Nüüd siin kaldal kurdan mina,
Walan walus pisaraid,
Waatan selget taewa fina;
Sina, kallis, kodu said.

Waata alla minu waewa,
Kergita muu kurwastust:
Hüüa mind su juurde taewa,
Kus ma maitsen rõõmustust!

Eha ajal.

Eiikma lepa lehed löiwad
Drna õhtu õhu ees;
Kohud rajal janus jõiwad
Kastet eha helu sees.

Lehte looris laulsid waljult
Einnukesed wiimselt weel;
Rose kohin kostis kaljult
Nagu maru möllaks weel.

Waitselt waatsin mina sinna,
Kus weel eha punas sääl,
Tasa tahtsin ise minna:
Kõrwa kostis kaebe hääl.

Nägin: kalmu künka kõrwal
Põlwil' palus poisike;
Pärlil piisad palge sõrwal
Kurtis waene waljuste:

„Siin mul looja läinud päike!
Tsa, ema, ärka sa!
Olen alles wäeti, wäike,
Elan ilma armuta!

Paula weel!

Kallis künnilindu,
Paula lahkest weel!
Meel mul muidu mures
Haljal suwe teel.

Kaugelt lõuna kaarelt
Tuli kewade,
Puistas lehkmaid lille
Meie aasale.

Taewast paistis jälle
Päike soojaste,
Metsas hõiskas rõõmsast
Pulja linnuke.

Minu haige jüda,
Neid ei tunnud ta —
Tundsin wanat waewa
Põues põlema.

Viimaks taewa jõgi
Sinu keelelt käis,
Täitis kurwa rinna
Glu õnne täis.

Sa, kewadine tuule õhk.

Sa, kewadine tuule õhk,
Kel kaasa käies kallis lehk,
Püed lendes läbi lehtede
Sa kohad, laulad rõõmsaste.

Su teedel haljad lehed seal,
Kui hirmu tunneks warte peal:
Nad wärijewad, nagu ja
Neid tahaks ära pillata.

Ka minu noore eluteel —
Kui kewadeski rändan weel —
Dn süda ala rahuta,
Kui lehekene liigub ta.

Tast magus igatsuse tuul
Käib keerul mööda lehekuul,
Ja minnes mängib temaga,
Kuid süda, — walu tuuneb ta.

Igatsuse sünd.

Kaste kastis muru, mulda
Tuba õues õhtu eel,
Punas päikse kiirde kulda
Kauge metsa ladwil weel.

Waadates, kui tuuled tõiwad
Sõnumit mull' õnnest sealt,
Igatsuse rindu löiwad,
Mis seal taja tõstis healt:

Seal on kuldseid lusti koad,
Drud haljad alati;
Rõõmu tantsil weerwad ojad,
Kastwad kaunid lillefi.

Duul seal kannab magust õhku,
Lind ei waihi sugugi;
Wiletsus ei wõi seal rõhku,
Sinu hinge ialgi.

Mina tõusiu üles ruttu
Metsa poole minema;
Tgatsus mul ajas juttu,
Et saan koku õnnega.

Paksud pilwed tõusid üles,
Torm käis walju kohaga,
Lehed metsa puude külles
Libisid, kui hirmuga.

Äikse heli nagu hüüdis:
Õnnetus on metsas seal!
Surma pärga teha püüdis
Päike puude latwe peal.

Kalmu aial.

Dues sume sügise,
Pundelt lehti lendas ;
Kõndsin kalmu aiale
Kurwalt iseendas.

Ümberringi seisis seal
Musta risti kari ;
Katteks kalmu künka peal
Koldse lehte wari.

All kõik hingas wagusalt,
Murest waewast walla,
Shust kostis ülewalt
Kure kaebe alla.

Kõikus kuiwand kõrreke
Shtu õrnas tuules,
Nagu õndsa rahule
Palwet sala luules.

Kalli kalmu künkale,
Mis seal waon'd ära,
Heitis eha tähele
Troostirikast sära.

Sääl mu mure lõpeb ka,
Nagu suine ilu,
Kui mind wiimaks wõidab ta
Waike hana wilu.

Mult mure mine ära!

Mult mure mine ära!
Ja kurbtus koguni!
Ei taha teie kära
Ma kuulda ialgi.
Mu muistsed mure tujud,
Kõik lõpke koiduga,
Ja uued kurbad kujud
Ei pea mind piinama.
Käi täna tumel tunnil
Ka nutsin salaja
Siis peagi hoole sunnil
Ea jätan jäädwalt ma.
Ei noorusnurmel taha
Ma kulmu kortsuta,
Ei mure kiuste maha
Ma rõõmu rõhuda.
Ja võidan elu koidus
Nüüd võimul kurbtuse,
Siis hiljem eha loidus
Loon leinal' laulukse.
Siis koorid mu eest kostwad:
Käi, kurbtus, kaugele!
Mind rahu rüppe tõstwad,
Auu andwad hallile.

Mure mõtted, tõuske üles!

Mure mõtted, tõuske üles
Sunnel terwist hõiskama,
Kes mind tahab heldest' süles
Ema kombel kiiguta.

Lootust lõpetas pea ära
Wiia wiletsuse wing,
Mida maitseada sai wara
Kiisu kaudu kawa hing.

Üles poole häda hüüdmist
Saatis süda salaja,
Ohkas: paranda mu püüdmist
Iha, elu õnnista!

Rohke rohulise maale,
Wärskle hallikale nüüd
Saadab ta mind armu a'ale,
Lepitama leina hüüd.

Tõstfugi nüüd tormi käre
Winge talwe wiluga,
Mind ei ehmata nad ära, —
Wägew õnu mu walwaja.

Mure mõtted, tõuske üles
Sunnel' terwist hõiskama,
Kes mind tahtwad kanda süles
Ema kombel kiiguta.

Hõiska!

Hõiska, suu ja süda, hõiska,
Täna hoopis teisem ilm!
Tänu tunnistusi tuiska,
Selgest' särab päikse film.

Linna hääled heledamast
Kostavad kui eile siin,
Kus weel muljus koledamast
Kinda raske waew ja piin.

Nüüd mu elu uueks saanud,
Paranenud põlweke;
Mure öö on lendes a'anud
Armu koit mult kaugele.

Hõiska, suu ja süda, hõiska,
Täna paistab päikene!
Kind, kõik kurbtus endast tuiska,
Hõiska tänu taewale!

Metsas.

Siin lehtwas lehemetsas
Mul kaunis kõndida;
Mets haljas igas otsas,
Si metsa jäta ma.

Mind süda kodus sünnib :
Et mine metsa ja !
Seal ikka olla sünnib,
Meel mures metsata.

Rööwik, liblik ja inime.

Üks rööwik roomas rohu sees
Ja liblik lendas minu ees :
Seal tuli meelde mulle see,
Et olen nende sarnane,

See rööwik roomab rõõmuga,
Siis heidab tuppe magama ;
Ma rändan, kuni heidan ka
Kord kalmu sülle hingama.

Kui jälle tulnud kewade
Seal ärkab tupest rõõmsaste —
Ei enam wäeti ussike —
Üks kena liblik ülesse.

Ma hingan hluas seni ka,
Kui ärkan ükskord õnnega ;
Siis palmi oksad wõtan ma
Ja lendan, kus mu isamaa.

Maenitsus.

Sunnistuse ime ilus
Süda närtšib sagesti,
Magu sügisises wilus
Drnalt õitsem öieke.

Sest, kui filmad õnne filda
Kuldse koidu paistes seal:
Käies mööda aja filda
Suhiks wõta tõe heal!

Ennast selle hooleks anna,
Kes on süütan'd tähed kõik,
Palwet tema ette kanna,
Siis on kindel sinu käik.

Siis ja enam, kui kõik muu.

Seal, kus usk nii aset saanud,
Magu kalju meresse,
Sealt ta õelust ära a'anud,
Kurjust mõitnud mõimjaste.

Kus ei lootus ial lõpe
Kuigi ohtu alati,
Seal ei kahkema ka õppe
Kurbtus hinge kunagi.

Seal, kus ala armu töödel
Hing end hingel awaldab, —
Kuldne truudus hirmu öödel
Lahkel palgel naeratab.

Seal, kus truudus kindlamaste
Aset saanud ilma peal, —
Asub rahu tasakeste,
Waewad wõidab warmfalt seal.

Seal, kus süda nõuab rahu
Ema elu käigi teel,
Seal ei õelus rinda mahu,
Kuigi kurjus petmas eel.

Inime, sest usu looda,
Armasta ja ole truu,
Manduses rahu ooda,
Siis ja enam, kui kõik muu.

Waigistuseks.

Süda, miks ja ohkad ala
Död ja päewad otsata?
Kannad kurwastusi jala
Minna põhjas rahuta?

Kunas liiad leinad toonud
Õnne sinu hädale?
Kunas kurvastused koonud
Rahu rüüdi rinnale?

Ei siin tõsist rahu leida
Kurjas ilmas alati:
Ei ta rahu riides peida
End su kotta koguni.

See pööra rahu poole,
Ohkamised õnneta,
Anna ennast selle hoole,
Kes on rahu jagaja!

Pilw.

Pilw tõusis taha taewa,
Mis selge, jinine
Ja lõpet' jänu waewa
Maa wilja wäljale.

Mu mõtted tõusid üles
See pilwe poole fiis,
Kus nagu Isa süles
Neid meelilt' ingli wiis.

Mu süda süttis haleks
Ja nutsin pisaraid —
Ei lähe sõna waleks:
Ei Tšsand jäta meid!

Pilm sõudis kõrgel ala,
Ei püüdnud puhata;
Mu mõtetel jääb sala
Siis nagu väälis ta:

Ma waatan alla ilma,
Kus kõnnib kewade,
Seal näen nutjat filma,
Kes waatab ülesse.

Mis muljub meest seal rohkest,
Et nutab ärdaSte?
Miks leian teda ohkest,
Kus rõõmu kõigile?

Wõiks taewas teada anda:
Rõõm temal wiimati,
Kui ongi risti kanda
Tal' ilmas alati.

Kes waatab taewa poole
Ja nutab ühtlase,
See ennast Tša hoole
Ka annab tõeste.

Möllus merel.

Wahus wette wallas
Laew on liikumas,
Kuldne, kallis kallas
Kaugel kiikumas.

Möllab mere wesi,
Tõstab turja ta,
Pillab maru käsi
Laeneid lendama.

Wesi tõstab wene
Mäe harjani,
Kukutab siis kuni
Dru põhjani.

Wõitle, mere möllus!
Sinna sihi sa,
Kus su kuldne kallas
Kalli koduga!

Sääl, kus . . .

Sääl, kus suwe õitel kiiksid,
Koidul kaste pisarad,
Täna lume tuisud liiksid,
Walgel waibal matsid maad.

Seal, kus õitsil neiu huulilt
Kallid sõnu kuulsin ma,
Sain nüüd teada taewa tuulilt,
Et ta närtsind lillena.

Nüüd mu armu haljas pinnas
Tormid tõusnud kohama,
Leina laened lendwad rinnas,
Nagu lumi, lõpmata.

Dh, et ju filmi waatsin!

Dh et ju filmi waatsin ma
Ja kuulsin sinu magust häält!
Nüüd rahu raugen'd rutuga
Mu noore, ärkand hinge päält.
Sull' ainult mölgub minu meel
Mu õitsew lille laane teel:
Kuis süda soojalt ihkab sind!
Dh ole minu armu hind!

Mu ligi nagu paradiis,
Kui waatan sinu filmasse;
Su hääl, kui magus laulu wiis,
Teeb terweks haige südame;

Su armu paistes lõpmata
Pööks minu õnned õitjema.
Mul piin on ainus pärandus,
Kuid puudud, kallis warandus.

Su pärast ma ka surma eel,
Ei taha karta, kohkuda;
Nii kaua, kui rind tuksub weel
Ma truuduses sull muutmata.
Su filmi las' mind waadata,
Mis südand süütand salaja!
Tõest taewas lausa ligidal
Truu armu pehme tiiva all.

üksinda.

Kui õhtul hilja laua eel
Ma üsna üksinda,
Siis leian mõtte kaugel teel
Ma ala armuga.

Sääl filman suwe lille ma
Mu neiu akna ees
Ja kuulen lindu trööstima
Mu kallist filma wees.

Sest wirgutust saab waimule
Ja härdaks läheb meel.
Ma waatan leinas lauase —
Paul teadmata mu eel.

See laulu, kallis, saadan sull',
Sest wõid sa lugeda,
Mis mõttes mölgub ikka mull,
Kui istun üfsinda.

Kosja laul.

Mõtlesin: ma lähen kosja
Tagametsa Kaiele;

Uga kuidas a'ada asja?
Puudub uhke hobune.

Kurtes jätsin kosja mõtte,
Kõndsin wainul leinaga;

Paulsin endal laulu ette,
Miks ei mahti kosjida.

Kallis Kaie eha walgel
Kuulas lehtes minu eel

Terwitas mind, naer tal palgel
Metsa ääres muru teel.

„Palun läbi metsa saata
Kodu poole laulumees!

Sulgust polegi mul waata
Üksi metsa õhtu ees.“

Ma ei pannud palwe wastu:
Saatsin Kaie koduni.

Saal ta palus: „Sisse astu,
Puhka jalgu wähegi!“

Palwet täitsin jälle rnttu:
Kaasa tõndsin lambrisje;

Kääksin neiu eidel' juttu,
Kuidas leidsin kullakje.

Kaie lahke laulis ette
Wiimaks taadil' laulu ka,

Miks ma jätsin kosja mõtte:
Hobusetä olla ma.

Taat see wähe seadis sõnu
Sa siis laulis uueste:

„Mõrsjal mehest küllalt mõnu,
Kuigi puudub hobune.

Mina õpsin sõnad päha,
Läksin kodu kiireste.

Kääksin väiksest laulust väha
Laadile ja eidele.

Mega nüüd ei lestinud kaua,
Kui ju paisus pidu pill,

Pulma piiga kattis laua,
Kinda ehtis õites lill.

Madal majake.

Me wainu ääres maja näis,
Mis madal wäikene ;
Sealt tihti talitades käis
Üks nägus neiuke.

Kui perepoega õitsilt wast
Sealt kodu ruttamas,
Siis neiukene usinast'
Tööd juba tegemas.

Mees wiibis maja õue peal
Kus selge hallikas;
Tal tarwis hobu joota seal —
Neid ämbrit pakkumas.

Küüd tihti, kui ju koitma löi,
Mees lättel seisamas —
Neid lumiwalge ämbri tõi
Ja lahkest terwitas.

Kui kallis mul see majake!
Mees ala mõtles siis,
Ja armas mul see neiuke
Ja tema eluwis!

Mul, isa, anna majake,
Mis wainu ääre peal!
Ehk ta küll madal, wäikene, —
Mul ruumi küllalt seal.

Iuhataja.

	Lht.
Laulu wõim	3
Dh tere ja !	3
Gestimaa !	4
Üht lahketa laulu laulan ma	5
Wabadujeta	7
Looja mineja päike	8
Dhtu õhud	9
Dösel metsas	10
Päikesel tõusul	11
Kewadel	12
Mill õue ruttab igamees ?	12
Märka, ärka !	13
Saanipäewa laul	14
Kaks lindu	15
Sügisel	15
Talwe õhtul	16
Kaebtus	17
Dnnetu	18
Cha ajal	18
Laula weel	19
Sa kewadine tuule õht	20
Igatsuse fund	21

	lht.
Kalmu aial	23
Mult mure mine ära!	24
Mure mõtted, tõuske üles	25
Hõiska!	26
Metsas	26
Rööwik, liblik ja inimene	27
Maenitsus	28
Siis ja enam, kui kõik muu	28
Waigistusel	29
Pilm	30
Mõllus merel	32
Seal, kus	32
Oh, et su filmi waatsin ma!	33
Üksinda	34
Kõrja laul	35
Madal majake	37

34

1429